

7. Alse og Tejster foreslaas fredede fra 1ste Februar til 30te Juni, men vedtages dette, kan Jagten begynde længe inden Yngletidens Slutning. Vi tillade os at andrage om, at Fredningstiden af humane Hensyn maa udstrækkes til 1ste August. — I England ere disse Fugle fredede fra 1ste Marts til 31te Juli, og der er høj Bøde for at dræbe dem.
8. Vænder foreslaas fredede fra 1ste Februar til 30te Juni. For dem af Arterne, som ynge hos os, er Fredningstiden ganske utilstrækkelig; den ophører, inden Yngletiden er forbi, medens en Mængde Vælinger ere dunklædte. Fredningstiden burde formentlig udstrækkes til 31te Juli, hvad ogsaa mange Sægere ønske. I England er Fredningstiden fra 1ste Marts til 1ste August.

Medens Maagerne og Ternerne saaledes efter vor Formening bør fredes til 11te September, saaledes som nu, tillader man sig at udtale det Haab, at Fredningstiden for alle øvrige Svømmefugle maa udstrækkes til 31te Juli.

9. Holtspæpper og Sommeransflugten skulle efter Forslaget være fredløse, men formenes at burde fredes fra 1ste Marts til 31te Juli, hvad endogsaa flere Sægere ønske. I England ere de fredede i dette Tidrum, og der er høj Bøde for at dræbe dem. Forslaget i § 23, hvorefter Jagttegn skulde kunne udstedes til Børn, der kun ere 15 Aar, finder Bestyrelsen af flere Grunde meget uheldigt. En Alder af 18 Aar turde vistnok være den tidligste Tid, da det bør betros Ungdommen at jage Wildt og at færdes med Skudvaaben.

De mange stedfundne Ulykkestilfælde over for Mennesker, og de mange Lemlæstelser af Dyr, foraarjaget ved ukyndig og letfindig Omgang med slige Vaaben, turde være tilstrækkelig Anledning til at sætte Grænsen til 18 Aars Alderen.

Bestyrelsen har med Beklagelse set, at Lovforslaget ikke indeholder noget Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage.

Det er jo særlig paa saadanne Dage, at unge Mennesker fra Byerne, uden tilstrækkelig Forstand paa at behandle Skudvaaben, søge ud paa Landet og plage Landmændene med Anmodninger om Tilladelse til at gaa paa Jagt paa disses Ejendomme.

At slige Personer ødelægge Jagten ved at anfælde Wildtet og ved hensynsløst at se bort fra alle Fredningsbestemmelser, turde være en Kendsgerning. Det vilde derfor sikkert være i alles velforstaaede Interesse, om den saakaldte „Søndagsjagt“ blev forbudt.

Som det vilde være til Fordel for Landmændene og de kyndige og hensynsfulde Sægere, saaledes vilde det ogsaa tjene til at ftaane Wildtet mod Mishandling og medvirke til dets Bevarelse.

I Henhold til alt foranført tillader Bestyrelsen sig ærbødigst at andrage om:

1. At der i Loven optages et Forbud mod Anvendelse af Strykniin.
2. At der i Loven ligeledes optages et Forbud mod Anvendelse af saadanne Satse og Fælber, som ikke ere konstruerede saaledes, at de straks dræbe de fangne Dyr; subsidiært: at det ved Loven forbydes, at anbringe Rovfugle-Satse paa Bøle uden for Gaard, Gaardsplads, Dyrehave, Have og indhegnet Jagtremise, samt at det paabødes: at slige Satse og andre Fangtredstaber, hvori Dyr kunne fanges levende, skulle efterjes mindst 4 Gange i Døgnet, og de indfangede Dyr dræbes straks.
3. At de Fugle og om mulig Pattedyr, som ifølge Lovforslagets § 6, kfr. § 14, agtes gjorte fredløse, enten fredes i Yngletiden, saa længe Ungerne ikke ere i Stand til at ernære sig selv, eller at det gøres til Pligt at dræbe Yngelen samtidig med Forældrene.
4. At der tages et større Hensyn til videnskabelige Autoriteters og navnlig Zoologernes Anstuelser om de forskellige vilde Dyrearters Nytte eller Skadelighed, saa at alle berettigede Interesser afsejes mod hinanden, hvilket formentlig vil bevirke, at flere Dyrearter fredes, som nu efter Lovforslaget agtes gjorte fredløse.
5. At de Dyr, som ifølge de bestaaende Love hidtil have været fredede, ogsaa fremdeles maa nyde denne Beskyttelse, og at de nu lovhjemlede Fredningstider ikke forkortes.